

God!.... voorbij was, wel nooit zóó terug zou keeren? Wat, wát? Hevig schrok hij van zijn eigen gedachten, huiverde, versnelde zijn pas, gedroeg zich zenuwachtig — zij scheen er niets van te merken Hoe hongerde 't hem plotseling, daar diep in zijn wezen, hoe smachtte hij terug.... terug.... naar dat voorbije!

En toch, nee-nee, toch mocht hij niet twifelen, ook aan háár liefde niet. Kwam ze daar ooit iets van te weten, het zou haar bitter verdriet doen, haar wanhopig maken misschien. Want hij wist het immers: even diep overtuigd als hijzelf was zij, z'n Lieneke, voor altijd lief te hebben. Met dat denkbeeld vergroeid. Hij mocht er haar nooit naar vragen zelfs, smeekend had ze hem dat verboden....

Is het dan enkel dat wij wat ouder zijn geworden — zoo weinig toch nog maar — vroeg hij zich triest weemoedig af? Of ligt dit soms óók aan de sombere tijden en haar zoo diep daarvan vervuld zijn?

Intusschen scheen er, juist in déze sfeer van gedachten, eenig licht te zullen komen — eindelijk! De brute wreedheden en zinlooze misdaden der duitsche duikbootcommandanten hadden de Vereenigde Staten doen besluiten — nu eensklaps met groot élan — de geallieerden te hulp te komen; dagelijks groeide het zich nog oefenende amerikaansche leger op de fransche kusten aan. De Vereenigde Staten met hun onbeperkte middelen, krachtiger bondgenoot zouden zij blijken dan Rusland ooit geweest was. Als zij daarover sprak scheen Paulines geestesgesteldheid zich sprongsgewijs te verhelderen.

Wat Huib trouwens nog het meest verwonderde, en in verwarring bracht vaak, was niet de zwijgzame, peinzige zorg, waarin zijn vrouw kon zijn verzonken, maar juist haar — al was het dan bij uitzondering — daar schijnbaar lijnrecht tegenoverstaande stemming, haar op gegeven momenten eensklaps wild losbrekende, bijna kinderlijk-dolle uitgelatenheid, lachlust en beweeglijkheid. Momenten dan altijd waarin zij met vrienden of kennissen waren, in café of restaurant. Luidruchtige vroolijkheid, dansmuziek en lachende gezichten werkten aanstekelijk op Pauline; ze kon er zich met élan aan overgeven. Het dansen in het openbaar, bij muziek van strijkjes, begon zich, die latere oorlogsjaren, meer en meer te ontwikkelen. Huib vond dat vreemd, tegenstrijdig — Pauline niet. Zij, die vroeger nooit naar dansen taalde, bleek het thans dolgraag te doen en tot in de perfectie te kunnen. Ze scheen er ook in 't geheel niet tegen op te zien, zich in de armen van volkomen onbekenden te laten rondzwieren, te walsen, of te „steppen”. Alléén, wat juist het moderne dansen zoozeer van het vroegere onderscheidt, het zich wiegen, in lascieven schuifpas, dicht tegen elkanders warme lichamen aan, ze vermeed het met gratie en distinctie, wist zich ten slotte onder de mannen de dansers ook wel uit te kiezen, wien het daar niet om te doen was. Overigens